

ΕΙΣΑΙ ΚΑΛΑ ΓΛΥΚΙΑ ΜΟΥ

Ενα μυθιστόρημα που καθώς αρχίζεις το διάβασμά του προσπαθείς να βρεις ποια είναι τα πρόσωπά του. Για αρκετές σελίδες προσπαθείς να δεις ποιος είναι ποιος. Στη συνέχεια τα πράγματα ξεδιαλώνονται. Το μυθιστόρημα είναι ένας ποταμός.

Είναι ένα βιβλίο που όχι μόνο διαβάζετε ευχάριστα, αλλά δεν σου επιτρέπει να το αρχίσεις και να το εγκαταλείψεις. Η γλώσσα της συγγραφέως είναι απλή, κατανοητή, μεστή και ρέουσα. Δεν χρειάζεται καμία της πρόταση να την ξαναδιαβάσεις για να καταλάβεις τι εννοεί. Γνωρίζει τη γλώσσα και τη χρησιμοποιεί άριστα. Έχει το προνόμιο να περιγράφει γλαφυρά και περιεκτικά εικόνες και χώρους φυσικούς, όπως και ψυχικές καταστάσεις, χωρίς να καταφεύγει σε περιττές και κουραστικές για τον αναγνώστη αναλύσεις.

Πέτρος Μπέσαρhis, Φιλολόγος - Καθηγητής Μ.Ε.

(απόσπασμα από τον πρόλογο του βιβλίου)

Λόγος που κυλάει όπως το νερό στο ποτάμι, με άμογη γραφή και γλώσσα κλασική. Η συγγραφέας είναι φανερό πως κατέχει τον τρόπο να την χρησιμοποιεί και να την δαμάζει. Ένας πλούτος συναισθημάτων ξεκινά από κάθε σελίδα του βιβλίου. Ξανασυναντάμε επιτέλους τη γοητεία της ανθρωπιάς και τη μεγαλοσύνη της καλοσύνης στην απεραντοσύνη της ψυχής.

Εδώ και χιλιάδες χρόνια τα πάντα στη ζωή συνεχίζουν να ακολουθούν τον κύκλο των ίδιων πάντα κανόνων. Ποιος τους φτιάχνει αυτούς τους κανόνες δε το ξέρουμε. Στη ζωή, πάντα, είμαστε μόνοι μας, εννοούμε υπαρξιακά. Η διαφορά είναι ότι βρισκόμαστε ανάμεσα σε άλλους ανθρώπους και νομίζουμε ότι δεν είμαστε μόνοι. όμως, για να είσαι μαζί με τους άλλους και να ζεις την ανθρώπινη ζεστασιά, πρέπει διαρκώς να προσφέρεις τον εαυτό σου. αυτό είναι το μήνυμα που δίνει η συγγραφέας. «Να προσφέρεις χωρίς να περιμένεις πληρωμή». Γιατί «ο άνθρωπος είναι το μέτρο όλων».

Καίτη Τσιότσκα, Φιλολόγος - Καθηγήτρια - Λογοτέχνη (Θεσσαλονίκη)

(απόσπασμα από την παρουσίαση του βιβλίου 2007 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ)

ΛΗΔΑ ΛΕΥΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η καλή σταδιοδρομία ενός βιβλίου, δεν είναι ποτέ τυχαία. Κι αυτό γιατί ο συγγραφέας αποδεικνύει μέσω του έργου το σημείο της διαδρομής του που βρίσκεται στη δεδομένη εξιστόρησή του. Η συγγραφική πορεία όλων των λογοτεχνών πρέπει να εναλλάσσεται ανάλογα με τις κοινωνικές εξελίξεις. Τότε λέμε ότι καταγράφει την εποχή του.

Η κα Ελένη Μπερτσάτου γνωρίζει πολύ καλά το σύγχρονο πνεύμα και μάλιστα τις ανάγκες του, οι οποίες είναι πάμπολλες αλλά όχι πάντα αποδεκτές. Γιατί άλλοι σκύβουν με αγάπη πάνω στο πρόβλημα του συνανθρώπου μας, κι άλλοι αποστασιοποιούνται ακόμη και αδιαφορούν. Η συγγραφέας ανήκει στην πρώτη κατηγορία γι' αυτό καταπιάνθηκε με τόση ευαισθησία και ανθρωπιά με αυτό το θέμα, που αποτελεί τον υπ' αριθμό ένα πρόβλημα της εποχής μας. Το πόσο άρτια χειρίζεται

η συγγραφέας όλες αυτές τις διακυμάνσεις είναι αξιοπρόσεκτο και θαυμαστό, γιατί είναι σαν να το βιώνει η ίδια έχει τόσο πλησιάσει το θέμα της Λήδας, που σε κάνει να την ταυτίσεις με την ηρωίδα της Νουνέλας. Όλη αυτή η διεισδυτικότητα της είναι εκπληκτική και πολυσημάνη, γιατί αποτελεί ένα παράδειγμα προς μίμηση.

Έτσι η ανοχή της τονώνεται και από το θετικό λόγο αντίλη μια ρωμαλεότητα τόσο εποικοδομητική. Και αυτό σημαίνει ικανότητα γραφής, αλλά και πνευματική ωριμότητα, κι όχι τυπική παρακολούθηση ή και εύσχημη εγκατάλειψη.

Θα μας πει στη σελίδα 168 «φοβάμαι» είπα «δεν ξέρω που με πας», «το φως θα είναι από δω και πέρα η ζωή σου. θα γίνεις φως και θα φωτίζεις στο δρόμο που προχωράς. Πρέπει να τελειώσεις αυτό που έχεις ξεκινήσει εδώ, γιατί σε λίγο θα ταξιδέψουμε μαζί». Απλά και απερίτητα μας οδηγεί η κα Ελένη Μπερτσάτου προς το ΦΩΣ της αιωνιότητας.

Ευαγγελία Μισραχί, Καθηγήτρια Πανεπιστημίου - Συγγραφέας και Κριτικός Λογοτεχνίας

(απόσπασμα από την κριτική του βιβλίου)

Η συγγραφέας μας οδηγεί από συγκίνηση σε συγκίνηση, με ένα στοχασμό ο οποίος μας κάνει να νιώθουμε, μια εσωτερική διαταραχή, που δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μια διαταραχή ανθρώπινη, πολύ ανθρώπινη, που μένει πάντα αναπάντητη και όπου κανείς δεν μπορεί να ορίσει την συνέχειά της. Η κα Ελένη Μπερτσάτου πλάθει με συγγραφική τέχνη διαφορετικούς χαρακτήρες, σκιαγραφεί με δύναμη τα πορτρέτα των ανθρώπων της διπλανής πόρτας, τη στιγμή που υποχρεώνονται να την ανοίξουν και να απελευθερώσουν τα μυστικά τους.

Η κα Ελένη Μπερτσάτου δεν γράφει για να γράφει απλά, αλλά για να αποτυπώσει κεκτημένα γεννήματα και συμπεράσματα απλά, απότοκα της πνευματικής της εμπειρίας.

Δημήτρης Η. Λούκας, Καθηγητής Κοινωνιολόγος - Πολιτειολόγος - Πρόεδρος Ε.Δ.Σ.Τ.Ε.

(απόσπασμα από την ομιλία - παρουσίαση του βιβλίου στις 27-3-2009 στο Πνευματικό Κέντρο του Δ. Αθήνας)

Διάβασα τη νουβέλα σου «Λήδα, Λευκές Σελίδες». Εγώ και πάλι όπως και στο προηγούμενο βιβλίο σου, βλέπω τη γυναικεία γραφή, και ως το αρνούνταν κάποιοι ότι υπάρχει κάτι τέτοιο. Νομίζω πως κανένας άνδρας δε θα κατάφερνε με τόση ενάργεια, σαφήνεια αλλά και με τόση ευαισθησία να περιγράψει όλο αυτόν τον αγώνα της Λήδας. Να δώσει, σ' αυτό το δύσκολο θέμα με το οποίο καταπιάνεσαι, το γυναικείο άρωμα, όπως κατάφερες να το δώσεις εσύ.

Απόλαυσα με όλη τη σημασία της λέξης, καθώς διάβαζα, τη νουβέλα σου, αυτή τη χάρη που έχεις να στήνεις τον καμβά της ιστορίας σου και ύστερα με απόλυτη μαεστρία μιας παλιάς κεντήστρας να κεντάς το κείμενο με χρώματα, και τους ιριδισμούς όλων των συναισθημάτων. Οι χαρακτήρες σου είναι αληθινοί, γήινοι, ανθρώπινοι, καθημερινοί άνθρωποι της διπλανής μας πόρτας, αν όχι της ίδιας μας πόρτας, και αγγίζουν όλους τους ανθρώπους. Όλοι, άλλοι λίγο άλλοι πολύ, έχουν περάσει ή περνούν το δικό τους Γολγοθά. Εκεί που διαφέρουν είναι στον τρόπο αντιμετώπισης αυτών των δύσκολων καταστάσεων. Είναι όλη η φιλοσοφία του καθενός. Και ενώ μιλάς για πράγματα που στεναχωρούν, που πονάν και ματώνουν, έχεις το ταλέντο να τα παρουσιάζεις μ' έναν τρόπο τέτοιο που να μην πληγώνεται κανείς σχεδόν. Ένα θάνατο, μια φυγή από τη ζωή, καταφέρνεις να τον παρουσιάζεις σαν να είναι το πιο φυσικό πράγμα (μήπως τελικά δεν είναι; και πολύ περισσότερο, όταν πρόκειται για έναν επίγειο άγγελο που έχει συμφιλιωθεί με το θάνατο.

Η μητέρα, ένα τραγικό πρόσωπο της νουβέλας σου, κρατά κεντρικό ρόλο στην ιστορία σου. Πιστεύω πως κατάφερες να δώσεις την ψυχολογία της μάνας, που σε μια τέτοια περίπτωση σπκώνει όλο το σταυρό αυτού του μαρτυρίου, μιας γνωστής μας μάνας κουράγιο.

Σ' ευχαριστώ που μου το έδωσες να το δω από τους πρώτους.

Με εκτίμηση

Πέτρος Μπέσαρhis, Φιλολόγος - Λογοτέχνης

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΕΥ ΑΓΩΝΙΖΕΣΘΑΙ

Το βιβλίο της Ελένης Μπερτσάτου «Ο Δάσκαλος Ευ Αγωνίζεσθαι» αποτελεί ένα θαυμάσιο αφιέρωμα «στη Νέα Γενιά του 21^{ου} αιώνα και τους συνεχιστές του «Ευ Αγωνίζεσθαι» στον Αθλητικό και Κοινωνικό τομέα, όπως σημειώνει η ίδια στην αρχή αρχή.

Η συγγραφέας, έχοντας σαν πρότυπο και παράδειγμα έναν αγνό αγωνιστή και ακάματο αθλητή, προπονητή και Δάσκαλο του Αθλητισμού και της Αθλητικής Ιδέας - το Γιώργο Ηλιόπουλο - βρίσκει την ευκαιρία, ενυφαίνοντας πάμπολλα περιστατικά από την αθλητική και προπονητική του καριέρα, να δώσει στον αναγνώστη του βιβλίου της ένα γενικό διάγραμμα του νεώτερου και σύγχρονου αθλητισμού στη χώρα μας και μάλιστα μέσα από την πράξη, μέσα από πραγματικά γεγονότα και δράματα στους διάφορους αθλητικούς χώρους, όπου καταβάλλεται η προσπάθεια για την αρ-

μονική άσκηση - άθληση του σώματος της νέας γενιάς, την απόκτηση ορισμένων φυσικών ικανοτήτων, τη δημιουργία επιδόσεων (ρεκόρ), την ψυχαγωγία κ.λπ.

Γενικά πρόκειται για ένα θαυμάσιο βιβλίο, που, παρά τον τίτλο του, δεν είναι αυτοβιογραφία του Δάσκαλου, αλλά πηγή άντλησης χρήσιμων διδαγμάτων και πληροφοριών σχετικά με την εξέλιξη και το μέλλον του Ελληνικού Αθλητισμού. Όσο για τις λογοτεχνικές αρετές του βιβλίου της Ελένης Μπερτσάτου μιλούν τα ίδια τα κείμενά της: εντυπωσιακά, γλαφυρά, συναρπαστικά.

Χάρης Σ. Πάτσος

Α' Χρυσό Μετάλλιο Παιδείας

Χρυσό Μετάλλιο Α' Τάξης της Ε.Ε.Λογοτεχνιών

Μέλος της ΑΕΡ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

